

Love in the afternoon o una mort de Cary Grant

Toni Roca

Potser en clau de melodrama podries entendre el meu deliri, però no és l'hora ni l'ocasió. Hauria de recordar la conversa telefònica a l'aeroport de Sant Louis, estat de Missouri, ignoro si a la vora del Mississipi perquè ara els meus coneixements geogràfics són escassos i dispersos, amb les monedes de níquel, centaús, dòlars, que desapareixen per una boca estreta i afamagada propietat privada d'ITT i un rètol lluminós que deia: *See you Miami now*. De sobte el gerani de foc de l'estiu i la noia d'Ipanema trenquen la situació que neix entre palmeres oscil·lant a la platja. Al bar de l'hotel repica amb insistència la música folk d'aquesta terra de tots els miracles possibles. No voldria tenir ni la figura ni el rostre del cambrer blanc, alt, polonès, pulcre, sever, que em serveix un gin-tònic absolutament adulterat però que fa dormir l'angoixa, entreté la por i distrau el silenci de la pàgina sempre en blanc, sempre en disposició de vigilància. (Mai més però, no et parlaré d'Ingmar Bergman. *Un verano con Monica?*, no, aquesta és una qüestió de cinèfils sempre a la recerca del temps perdut, borratxos entre l'esperit i la lletra d'un temps ara difunt encara que sense dubte, *Fresas salvajes* és un film que sota el record dels anys passats, anys

miserables però alhora d'esplendor puc evocar de forma grata. Excel·lent...).

L'Oceà Pacífic. Platja de Santa Mònica. Exterior. Dia. La mar intranquil·la, inquieta. Nerviosa sempre. La platja o l'escuma. Aquella nit fou agitada, *ginger ale* barrejat amb bourbon. Frank Sinatra cantava allò de mai més tornaré a somriure. Hollywood boulevard. Un títol. Una significació. Una representativitat magnífica de la història que el guionista-també periodista?- vol contar, vol narrar. L'escenari (exterior, dia, ambient d'estiu turístic...) en aquella platja ara mateix. Impaciència de l'aigua per arribar, per voler arribar al refugi de la sorra que és tranquil·litat, estabilitat, harmonia de la forma i de l'estructura. Però abans d'ahir, abans de quasi tot. Érem amics d'escola. Caminàvem amb llibres que mai vaig comprendre malgrat la impecable americana gris d'aquell home, d'aquell senyor que ens explicava llargues històries. Aleshores, Rossellini era una incògnita. Kurosava un misteri. Ford una èpica per descobrir. Hawks una insòlita vitalitat..., només començaven a estimar Truffaut i el seus *400 coups* que després tant i tant vàrem analitzar. Encara que ni menys llavors érem joves perquè no portàvem penjat al coll cap signe de virginitat palpable. Érem amics, només amics d'escola. Tardes de diumenge al cinema, *El espíritu de San Luis*, *Todos los hermanos eran valientes*, *Los caballeros del rey Arturo*, *La reina virgen...*Janet Leight, Vera Miles, Jean Simmons, *La gata* i Aurora Bautista...

Dijous balls de criades i primeres afe-rrades contra sines calentes encara que la senyoreta Bacall aturà el seu McDonell Douglas portàtil davant la façana central del Metropolitan Opera House. Avinguda de les Tenebres a l'altura del número 2055. Plovia un aire de cercles i de triangles al centre neuràlgic de Times Square. A l'interior del Metropolitan Opera House encara és temps d'assaig previ.

Presenta una operant i poc suggerent situació. "Cal esperar una excel·lent informació a les primeres planes del periòdic més important de la ciutat per poder viure de rendes un parell d'anys..." El rètol col·locat estratègicament a l'entrada sobtà la senyoreta Bacall... Llavors un caminar pensarós que em portava al lloc inhòspit on creixen les palmeres salvatges i el record net de Lyonel Barrymore invàlid a Key Largo (Florida) de sobte impulsà la sang. Edward G. Robinson portava pistola. El packward aparcat a lloc solitari mostra la buidor d'uns seients humits d'antics amors. Penetra l'aire líquid d'un perfum francès de les seves cases Marie Claire, Margaret Astor i eau de toilette jeuneuse. La dona rossa, d'amples malucs i mugrons a trenc d'alba com la Janet Gaynor, es despulla els guants negres i ofereix amor amb una ombrel·la de sexe. El vell, brut negre de Harlem cridava una desesperació vil i mecànica, tanmateix mai podrà oferir a la seva promesa del Mississipi joies comprades a Tiffany's de la Cinquena Avinguda. S'han esgotat els privilegis reials.

Al juke-box del Palms Hotel s'escolta una balada de Bing Crosby, *Love in the afternoon*. Després el televisor m'anuncia la mort de Cary Grant. Tal vegada en clau de melodrama podries entendre el meu deliri. Acte final a l'estat de Florida. ❖

Algutzil: Jutge, de pressa, jutge, que estan a punt de fer un linxament il·legal!

Jutge Roy Bean (**Paul Newman**): Aturau ara mateix aquests criminals!

Aquí només es linxa legalment!

El juez de la horca (1972), de John Huston